

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Slavomírem Novákem ve věci

žalobce

N. X. D., narozen X
bytem X
zastoupen Mgr. Tomášem Císařem, advokátem
se sídlem Vyšehradská 415/9, Praha 2

proti
žalovanému

Ministerstvo vnitra České republiky,
Odbor azylové a migrační politiky,
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 1. 2026, č. j. OAM-1248/ZA-ZA11-HA13-2025

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

I. Základ sporu

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí Ministerstva vnitra, odbor azylové a migrační politiky, kterým žalovaný ve správním řízení o udělení mezinárodní ochrany rozhodl o této žádosti tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1, písm. e) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu, ve znění pozdějších předpisů, a že řízení o udělení mezinárodní ochrany se podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobce v žalobě namítá především zkrácení na právech a nezákonný postup správního orgánu, s tím, že byl napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech, neboť žalovaný správní orgán se jeho žádostí nezákonně nezabýval meritorně a řízení zastavil jako nepřipustné z důvodu údajné opakovanosti žádosti. Tím se žalovaný zbavil povinnosti žádost věcně přezkoumat a znemožnil žalobci jak obranu proti meritornímu rozhodnutí, tak i možnost vyčkat na soudní přezkum bez nutnosti podání návrhu na přiznání odkladného účinku.
3. Za druhé žalobce tvrdí, že žalovaný porušil § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu, neboť nezjistil stav věci bez důvodných pochybností v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí a nerespektoval zásadu rovnosti při rozhodování skutkově shodných či obdobných případů. Závěr o opakovanosti žádosti žalovaný učinil bez toho, aby se řádně zabýval možnou existencí nových skutečností relevantních pro posouzení důvodnosti žádosti o mezinárodní ochranu.
4. Za třetí žalobce vytýká nesprávnou aplikaci § 10a písm. e) zákona o azylu, když poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž plyne, že pro posouzení opakované žádosti jako nepřipustné musí být kumulativně splněny dvě podmínky:
 - a) žadatel neuvede žádné nové skutečnosti či zjištění, která by prima facie mohla mít dopad na jeho hmotněprávní postavení,
 - b) tyto skutečnosti nemohly být bez zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení.Podle žalobce tyto podmínky v jeho případě splněny nebyly, resp. jejich splnění nebylo náležitě zjišťováno.
5. Žalovaný se podle žalobce též dopustil závažných procesních vady, neboť žalobci nebyl poskytnut dostatečný prostor k odůvodnění žádosti a žalovaný rezignoval na aktivní zjišťování rozhodných skutečností. Správní orgán neprovedl řádný pohovor a fakticky neprováděl žádné dokazování.
6. Za páté napadené rozhodnutí podle žalobce vychází téměř výhradně z obsahu předchozí žádosti o mezinárodní ochranu, která však sama o sobě nemohla postačovat ke zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností. Žalovaný se nezabýval relevantními souvislostmi plynoucími z osobních poměrů žalobce, ačkoliv byly ze spisu zřejmé.
7. Za šesté žalobce namítal, že správní orgán se vůbec nezabýval otázkou možných následků jeho odsouzení za drogovou trestnou činnost v České republice z hlediska návratu do Vietnamu. Tato okolnost je podle žalobce obecně známá a v praxi správních orgánů i soudů

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

opakovaně posuzovaná, přičemž represivní postup vietnamských orgánů vůči obdobným osobám může za určitých podmínek zakládat azylově relevantní důvod.

8. Za sedmé žalobce dovozuje, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť žalovaný opomenul relevantní skutkové i právní otázky, a nelze proto dospět k závěru, že by se jednalo o skutečně opakovanou žádost ve smyslu zákona. Tato otázka přitom nebyla náležitě posouzena ani v předchozím řízení.
9. Za osmé žalobce tvrdí, že nebyl řádně seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí, nebyl poučen o možnosti se k nim vyjádřit ani o tom, že pouhý obecný odkaz na předchozí žádost není dostatečný. Správní orgán měl povinnost upřesnit, na jaké skutečnosti žalobce odkazuje, resp. jej poučit o nutnosti jejich konkretizace.
10. Za deváté podle žalobce spočívá jediný zjištěný prvek „opakovanosti“ pouze ve skutečnosti, že byla podána další žádost v pořadí, což samo o sobě nemůže obstát jako dostatečný podklad pro závěr o její nepřipustnosti podle § 10a písm. e) zákona o azylu.
11. Za desáté žalobce namítal rozpor s mezinárodními standardy dokazování, když odkazoval na Příručku UNHCR k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků a zdůrazňuje, že v azylovém řízení je nutné aktivní přístup správního orgánu k dokazování. Pokud mu nebyl poskytnut prostor k uplatnění tvrzení, nelze mu následně vytýkat nedostatek součinnosti.
12. Dále žalobce argumentoval rozhodnutím Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 43/2009-66, z něhož vyplývá, že opakovaná žádost může být považována za nepřipustnou pouze tehdy, je-li založena na zcela stejných důvodech jako žádost předchozí. Jakmile žadatel uplatní nové skutečnosti, nelze § 10a písm. e) zákona o azylu aplikovat.
13. Jelikož podle žalobce je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné a nezákonné, neboť bylo vydáno na základě neúplně zjištěného skutkového stavu, v rozporu se zákonnými procesními pravidly a bez náležitého posouzení relevantních azylových důvodů, žalobce navrhl, aby je soud zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a aby žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení.
14. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odmítl oprávněnost námitek uvedených žalobcem.
15. Pokud žalobce namítá, že rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci a že nebylo řádně odůvodněno, není tato námitka důvodná. V řízení o nepřipustnosti žádosti o mezinárodní ochranu je rozsah skutkového zjišťování omezen na posouzení splnění zákonných podmínek nepřipustnosti, nikoli na meritorní posouzení důvodů pro udělení azylu či doplňkové ochrany.
16. Napadené rozhodnutí obsahuje jak popis procesní historie věci, identifikaci důvodu nepřipustnosti dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu tak právní úvahy vedoucí k zastavení řízení dle § 25 písm. i) zákona o azylu. Rozhodnutí je tedy přezkoumatelné a splňuje požadavky § 68 správního řádu.
17. Žalovaný trval na správnosti vydaného rozhodnutí, neboť správní orgán zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Po jejich posouzení však žalovaný dospěl k závěru, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla zastavena dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu oprávněně.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

18. V současné době žalobce žádá o mezinárodní ochranu podruhé. Poprvé o mezinárodní ochranu jmenovaný požádal 20. 6. 2022, správní orgán vydal rozhodnutí o neudělení azylu dne 7. 9. 2022 pod č.j. OAM-614/ZA/ZA11-2022.
19. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvody jeho původní žádosti o mezinárodní ochranu se týkaly legalizace jeho pobytu v ČR, neboť pozbyl pobytové oprávnění kvůli odsouzení za spáchání trestného činu. V ČR chtěl zůstat, neboť zde má rodinu.
20. Správní orgán při hodnocení případu žalobce vycházel především z vlastních sdělení žalobce v řízení o udělení mezinárodní ochrany, zejména pak z žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kde jmenovaný uvedl důvody své v pořadí druhé žádosti.
21. Žalobce ve své druhé žádosti uvedl naprosto shodné důvody, jako uváděl v žádosti předešlé, z toho důvodu žalovaný neshledal, že by byla naplněna definice pro nové posouzení žádosti, což fakticky žalobce požaduje.
22. Žalovaný odkázal na obsah správního spisu, zejména na obsah podané žádosti a na vydané rozhodnutí ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, který postupoval v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu, a proto na rozdíl od žalobce nepovažuje napadené rozhodnutí za nezákonné či vadné.
23. Dále není důvodná námitka, že v řízení nebyl proveden opakovaný pohovor. Zákon o azylu nestanoví povinnost provést pohovor vždy v případě opakované žádosti. Správní orgán posuzuje především obsah tvrzení uvedených v žádosti a v dalších podáních žadatele. K tomu judikatura Nejvyšší správní soud uvádí, že v řízení o opakované žádosti není správní orgán povinen provádět rozsáhlé dokazování, pokud již z obsahu žádosti vyplývá, že neobsahuje nové relevantní skutečnosti (např. rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Azs 23/2011-48). Odkaz žalobce na rozsudek NSS č. j. 1 Azs 43/2009-66 je v daném případě nepřípadný, neboť citované rozhodnutí se týká situace, kdy správní orgán neposkytl žadateli dostatečný prostor k uplatnění jeho tvrzení. V nyní posuzované věci však žalobce měl možnost své důvody uvést již v předchozím řízení i v rámci podání opakované žádosti.
24. Žalovaný zhodnotil výpovědi žalobce provedené během obou žádostí o mezinárodní ochranu a nedošel k závěru, že by v zemi původu měl takové problémy, které by šlo zařadit do azylově relevantních.
25. Správní orgán měl i proto za to, že hlavním důvodem podání žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je jeho snaha o legalizaci jeho dalšího pobytu na území České republiky, která však nemůže být důvodem relevantním pro udělení mezinárodní ochrany v žádné z jejich forem. Navrhl proto zamítnutí žaloby.

III.

Posouzení žaloby

26. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 soudního řádu správního), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Jiné vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
27. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 soudního řádu správního bez nařízení jednání, když účastníci s takovým rozhodnutím věci souhlasili.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

28. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobce podal dne 3. 11. 2025 opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Dne 7. 11. 2025 žalobce na výzvu správního orgánu poskytl potřebné údaje k žádosti a dne 16. 12. 2025 mu správní orgán poskytl možnost seznámit se se shromážděnými podklady pro rozhodnutí, případně doplnit nové skutečnosti a informace.
29. Dne 7. 1. 2026 pak správní orgán vydal žalobou napadené rozhodnutí, kterým určil, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, a rozhodl, že řízení o udělení mezinárodní ochrany se podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje.
30. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
31. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu: *„Žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřípustnou podle § 11a odst. 1.“*
32. Podle § 10a odst. 2 zákona o azylu: *„Je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.“*
33. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu: *„Podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.“*
34. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu: *„Řízení se dále zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.“*
35. K námitkám žalobce, že žalovaný nezjistil stav věci bez důvodných pochybností v nezbytném rozsahu vzhledem k okolnostem daného případu a bez řádného pohovoru a dokazování uzavřel, že žalobce neuvedl nové skutečnosti, lze uvést, že v řízení o (ne)přípustnosti opakované žádosti o mezinárodní ochranu se neposuzují důvody žádosti meritorně, ale zkoumá se pouze splnění zákonných podmínek nepřípustnosti. K otázce přípustnosti opakované žádosti o mezinárodní ochranu a podmínkám jejího věcného projednání existuje ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu, na níž lze odkázat – například na rozsudek ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65: *„Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.“*
36. Soud uvádí, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, o níž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím, je skutečně třeba považovat za opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu výše citovaného ustanovení § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, což ostatně žalobce nijak nerozporuje.

37. Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či doplňování předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany a měl by být použit pouze v odůvodněných případech. Správní orgán má však i u těchto žádostí povinnost náležitě šetřit jejich relevanci, zejména má zjišťovat, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí nové skutečnosti relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho zavinění předmětem zkoumání v rámci řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, či zda nedošlo k takové změně situace v zemi původu žadatele, která by mohla odůvodňovat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Pokud žadatel o udělení mezinárodní ochrany takové nové skutečnosti uvádí nebo pokud došlo v zemi původu žadatele k relevantní změně okolností, je správní orgán povinen opakovanou žádost tohoto žadatele meritorně posoudit.
38. Shledá-li správní orgán žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení o ní zastaví - jako v tomto případě - zabývá se správní soud toliko otázkou splnění podmínek pro zastavení řízení. Důvody žádosti uvedené žadatelem přitom zkoumá pouze z hlediska, zda mohly být uvedeny v rámci řízení o předchozí žádosti a zda svědčí o možném pronásledování nebo hrozbě vážné újmy (ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu). Věcně tedy naplnění důvodů pro udělení mezinárodní ochrany neposuzuje (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 28/2011-74, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 11. 2020, č. j. 2 Azs 138/2020-35).
39. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný posoudil důvody současné žádosti o udělení mezinárodní ochrany a provedl srovnání s tvrzeními, která žalobce učinil v rámci předchozího správního řízení ve věci mezinárodní ochrany. Žalovaný shrnul osobní a rodinné poměry žalobce, vycházel z výpovědi žalobce a z informací shromážděných v průběhu řízení o politické a bezpečnostní situaci a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu (z cizineckého informačního systému, opisu z evidence Rejstříku trestů fyzických osob ze dne 20. 11. 2025, z předchozího rozhodnutí č. j. OAM-614/ZA-ZA-HA13-2022 ze dne 7. 9. 2022 a z informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace ve Vietnamu, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 23. 5. 2025).
40. V předchozím rozhodnutí o původní žádosti žalobce byly podrobně popsány skutečnosti vyplývající z pohovoru a doplňujícího pohovoru se žalobcem, zejména ohledně výchovy a péče o jeho (tehdy) nezletilého syna. Žalovaný tehdy uzavřel, že rodinné vazby v ČR nejsou důvodem pro udělení azylu, s tím, že rodinnou situaci může žalobce řešit v rámci úpravy zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, který je k tomu prvotně určen. Nyní lze nadto ještě uvést, že syn žalobce je v současné době již zletilý, tedy je schopen se o sebe sám postarat. Ze správního řízení rovněž vyplynulo, že mluví a rozumí česky, na rozdíl od žalobce, a některé věci mu i překládá.
41. Soud po nahlédnutí do správního spisu, do původního a napadeného rozhodnutí, souhlasí s tím, že v opakované žádosti žalobce opětovně hovořil o své rodině (sourozencích a dětech), znovu uvedl, že ve Vietnamu nikoho nemá, přičemž jiné důvody žádost neobsahuje. Jedná se tedy o totožné důvody jako v předchozí žádosti. To dokonce žalobce i sám potvrdil, když na otázku v závěru dokumentu Poskytnutí údajů z žádosti o mezinárodní ochranu: „*Uváděl jste stejné skutečnosti i během vašeho prvního řízení o udělení mezinárodní ochrany?*“ odpověděl: „*Ano.*“
42. Soud s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, č. 2642/2012 Sb. NSS, uvádí, že z odůvodnění rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

žalovaného, kterým zastavil řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany pro nepřipustnost, musí vyplývat, že „1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany“. Takovým požadavkům napadené rozhodnutí dostalo.

43. Rozhodnutí je rovněž přezkoumatelné a splňuje požadavky § 68 správního řádu, tedy požadavky kladené na výrokovou část, odůvodnění a poučení. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je srozumitelné a jeho obsah odpovídá výroku. Výklad právních předpisů ze strany žalovaného zdejší soud akceptoval jako správný. Zároveň žalovaný zjistil řádně všechny rozhodné okolnosti a vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, když žalobci umožnil sdělit veškeré skutečnosti týkající se jeho žádosti. Rovněž shromáždil dostatečné množství informací o zemi původu žalobce. Žádný z podkladů přitom nepominul, vzal je při svém rozhodování v potaz a řádně z nich vycházel.
44. Jako zcela nedůvodnou soud odmítl námitku žalobce, že nebyl řádně seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí a nebyl řádně poučen o možnosti se k nim vyjádřit a případně doplnit dokazování, s tím, že nebyl ani poučen o tom, že pouhý obecný odkaz na předchozí žádost není dostatečným projevem vůle a proto jsou závěry žalovaného nepřezkoumatelné.
45. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobce se dne 16. 12. 2025 prokazatelně dostavil ke správnímu orgánu za účelem seznámení se podklady pro rozhodnutí ve věci. Výslovně při tom uvedl, že se s obsahem podkladů seznámit nechce, nechce se k nim vyjádřit ani navrhnout doplnění podkladů a rovněž ani neuvedl nové skutečnosti nebo informace, které by měly být vzaty v úvahu. Nelze tedy namítat, že žalobce neporozuměl tomu, že měl uvést nové skutečnosti, a nebyl řádně poučen o tom, že po stručném odkazu na předchozí žádost již neproběhne další dokazování. Seznámení s podklady navíc bylo na žádost žalobce provedeno ve vietnamském jazyce.
46. Ze shora uvedeného nelze souhlasit se žalobcem, že proces nebyl veden řádně, správní orgán nemůže podklady použít pro své závěry, napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a nezákonné, vydané na základě nezákonného postupu, procesních vad a neúplně zjištěného skutečného stavu věci.
47. Dále žalobce namítal, že žalovaný měl i bez přímé námítky vzít v potaz problematiku postihu vietnamských občanů odsouzených za drogovou trestnou činnost v zahraničí, která může zakládat azylově relevantní riziko.
48. Žalovaný v napadeném rozhodnutí posoudil situaci ve Vietnamu a uzavřel, že zde od doby, kdy byla meritorně posuzována předchozí žádost žalobce, tj. od září 2022, resp. od doby ukončení řízení před Nejvyšším správním soudem, tedy od října 2023, nedošlo k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, nebo by svědčila o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů v § 12 zákona o azylu, anebo, že by mu hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Žalovaný tak naplnil požadavky stanovené v judikatuře, kdy lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 185/2017-38: „V rozhodnutí o opakované žádosti musí být alespoň stručně uvedeno, proč k relevantní změně situace v zemi

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

původu nedošlo a jaké podklady o tom vypovídají.“ Ze správního spisu lze rovněž seznat, že situace ve Vietnamu byla posuzována již v prvním řízení, a tato námitka žalobce je rovněž nepřipadná. Ve správním řízení nadto žalobce žádné takové obavy neuváděl.

49. Pro věcné posouzení opakované žádosti o mezinárodní ochranu kromě nových skutečností, které uvede cizinec či vyjdou v řízení najevo, se musí jednat o skutečnosti relevantní z hlediska mezinárodní ochrany. Tedy takové, které svědčí o tom, že by žadatel mohl být v zemi původu vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že by mu tam hrozila vážná újma podle § 14a téhož zákona. K tomu lze v podrobnostech odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2019, č. j. 5 Azs 218/2017-44, či na usnesení tohoto soudu ze dne 17. 10. 2019, č. j. 9 Azs 232/2019-48.
50. Žalovaný rovněž shledal, že důvody vylučující udělení doplňkové ochrany žalobci pro spáchání vážného zločinu podle §15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, s nimiž se detailně vypořádal již v předchozím rozhodnutí o první žalobcově žádosti, přetrvávají i nadále. Trest, který byl žalobci uložen za spáchání zvláště závažného zločinu, nebyl zahrazen a ani se nestal předmětem amnestie. Od doby posuzování předchozí žádosti žalobce nedošlo k takové změně okolností, která by mohla vést k odlišnému posouzení důvodů použití vylučující klauzule podle §15a zákona o azylu.
51. V řízení o předchozí žádosti žalobce a při následném soudním přezkumu Nejvyšší správní soud shrnul, že se žalovaný i městský soud *„důkladně zabývali i splněním podmínek pro udělení azylu dle § 12 až § 14 zákona o azylu“* (usnesení NSS ze dne 19. 10. 2023, č. j. 7 Azs 147/2023-34). Zabývali se rovněž naplněním vylučovací klauzule podle § 15a zákona o azylu, kde dovodili, že žalobce spáchal *„vážný zločin“* ve smyslu zákona o azylu. Nejvyšší správní soud zde rovněž poukazuje na skutečnost, že již dříve posoudil obavy občanů Vietnamské socialistické republiky z návratu do vlasti jako liché, když odkázal na svá usnesení ze dne 6. 2. 2014, č. j. 9 Azs 27/2013-27 či ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 Azs 139/2016-28, s tím, že v původním řízení žalobce na důsledky spojené s návratem do Vietnamu ve správním řízení nepoukazoval a uvedl je až ve správní žalobě, a to ještě pouze v obecné rovině, kdy neměl pro svá tvrzení oporu. Nejvyšší správní soud zmínil, že se s *„obdobnými neurčitými námitkami ze strany stěžovatelů vietnamské státní příslušnosti páchajících drogovou trestnou činností [...] ve své rozhodovací činnosti setkává opakovaně a nepovažuje je za relevantní a věrohodné“* (usnesení NSS ze dne 19. 10. 2023, č. j. 7 Azs 147/2023-34).
52. K tomu lze rovněž odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2014, č. j. 9 Azs 27/2013-27: *„Bez dalšího nelze ani přisvědčit pochybnosti stěžovatele, že část trestu, která mu byla v České republice prominuta, bude muset vykonat ve Vietnamu. Je nutno podotknout, že obavy vyjádřené žadatelem o mezinárodní ochranu často není možno objektivně jednoznačně prokázat či vyvrátit, ale pokud mají být uznány za relevantní, musí být podpořeny tvrzením či odkazy prokazujícími alespoň určitou míru pravděpodobnosti výskytu situace, které se žadatel obává. V projednávané věci však stěžovatel vyjádřil pouze své domněnky, které nebyly založeny na existenci žádné ověřitelné situace. Z informací o zemi původu, které si správní orgán při posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu cíleně vyžádal, nevyplývá, že by tímto způsobem orgány činné v trestním řízení ve Vietnamu postupovaly. Pokud v průběhu správního ani soudního řízení stěžovatel neuvedl kromě svých obav okolnosti svědčící o možnosti jeho opětovného potrestání, neodkázal například na existenci případu, kdy by byl ve Vietnamu odsouzen pachatel trestného činu spáchaného a odsouzeného v zahraničí, kde již vykonal i uložený trest, nelze tuto obavu považovat za existující či pravděpodobnou hrozbu újmy relevantní ve smyslu zákona o azylu.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

53. Nelze také přehlédnout, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu s poměrně dlouhým časovým odstupem od doby, kdy vkročil na území ČR. Podle Nejvyššího správního soudu je třeba o azyl požádat bezprostředně poté, co k tomu má žadatel příležitost, z hlediska zeměpisného i časového, s tím, že zákon lhůtu nestanovuje, nicméně je třeba, aby k podání žádosti došlo neprodleně po vstupu na území ČR, pokud tomu nebrání závažné okolnosti (viz rozsudky NSS ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004-81 a ze dne 9. 2. 2006, č. j. 2 Azs 137/2005-51).
54. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce z Vietnamu poprvé odcestoval v r. 1992, od té doby se do Vietnamu jednou vrátil v r. 2006. Na území ČR vstoupil letecky v roce 2006. Při své návštěvě Vietnamu nečelil v zemi původu žádné hrozbě. Ze všech skutečností tedy usuzovat na to, že žalobce se snaží řízení o udělení mezinárodní ochrany zaměňovat s jinými způsoby legalizace pobytu na území ČR, což není přípustné (viz rozsudky NSS ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004-44, ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69, ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94). Uvedené zmínil i Nejvyšší správní soud v původním (tj. prvním) řízení při přezkumu původního rozsudku městského soudu v Praze (usnesení NSS ze dne 19. 10. 2023, č. j. 7 Azs 147/2023-34, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 5. 2023, č. j. 4 Az 28/2022-30), když uvedl, že původní žádost o udělení mezinárodní ochrany podal žalobce až poté, co mu hrozilo vyhoštění. Odkázal na judikaturu, podle níž *„řízení o udělení mezinárodní ochrany nelze zaměňovat s jinými způsoby legalizace pobytu na území ČR“* (např. rozsudky NSS ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004-44, ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69, či ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94).
55. *„Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na „složitost mechanismů“, které tento upravuje“* (rozsudek NSS ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94).
56. Z ničeho, co bylo zjištěno v původním ani současném správním řízení nevyplynulo, že by žalobce měl být v zemi původu vystaven pronásledování nebo by měl mít odůvodněný strach z takového pronásledování.
57. K žalobcem citovaným pasážím z Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydané Úřadem vysokého komisaře pro uprchlíky OSN v r. 1992, lze uvést, že uvedené se týká skutečně *„osob prchajících před pronásledováním“*, které *„dorazí jen s nejnutnějšími osobními věcmi a velmi často dokonce i bez osobních dokladů“*. O takovou situaci se u žalobce vskutku nejedná.
58. Lze shrnout, že žalobce za primární a také jediný důvod žádosti o mezinárodní ochranu označil svou rodinu, se kterou by chtěl zůstat. To však nemůže představovat důvod k udělení azylu podle § 12 písm. a) či písm. b) zákona o azylu, s čímž se žalovaný vypořádal již v prvním rozhodnutí o žádosti žalobce.
59. Žalobce neuváděl žádné obavy z postupu domovského státu vůči uživatelům drog a jejich dealerům, proto nebylo ani povinností žalovaného se s nimi v napadeném rozhodnutí vypořádat. Prvotním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany je samotný žadatel, kdy z obsahu jeho žádosti se pak v následujících fázích řízení o udělení mezinárodní ochrany vychází (k tomu viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze

dne 20. 6. 2013, č.j. 9 Azs 1/2013-38, či rozsudek ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57). Žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by mohly představovat pronásledování za uplatňování politických práv a svobod [§ 12 písm. a)] či odůvodněný strach z pronásledování z azylově relevantních důvodů [§ 12 písm. b)]. Proto nebylo třeba, aby se žalovaný jakkoli blíže zabýval situací v zemi původu žalobce.

60. Odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 1 Azs 43/2009-66, je nepřipadný. Tento rozsudek pouze popisuje situaci podávání opakovaných žádostí a změnu zákona o azylu provedenou novelou, zák. č. 379/2007 Sb. Uvedený zákonný postup však žalovaný dodržel, jak bylo uvedeno již výše. V tomto rozsudku se však rovněž odkazuje na rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, v němž se uvádí: „Lze tedy uzavřít, že ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu představuje jistý filtr, jehož prostřednictvím je možné propustit do dalšího opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany již jednou rozhodnutou věc. Jedná se přitom o výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté, tzv. res iudicata, resp. v daném případě res administrata. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění obou [v tomto ustanovení] uvedených podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu nové žádosti, jež může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí [...]“.
61. Lze tedy shrnout, že žalovaný postupoval správně, když poté, co vyhodnotil, že opakovaná žádost neobsahuje nové skutečnosti nebo zjištění, neposuzoval ji věcně, nýbrž řízení o této nepřipustné žádosti podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil. „Obsahuje-li opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany takové nové skutečnosti nebo zjištění, je správní orgán povinen hodnotit takovou žádost jako přípustnou a meritorně o ní rozhodnout. V opačném případě řízení o nepřipustné žádosti podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaví.“ (rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, č. 2642/2012 Sb. NSS).
62. K tomu, že se žalobcem nebyl proveden pohovor, nutno uvést, že žalovaný k tomu nebyl povinen. Podle § 23 odst. 2 písm. b) zákona o azylu: „Pohovor se neprovádí, byla-li podána opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany; v takovém případě ministerstvo umožní sdělit důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany písemně nebo jiným vhodným způsobem, není-li pohovor nezbytný ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.“ Žalovaný se žalobcem v původním řízení provedl pohovor a doplňující pohovor. Jelikož žádost obsahovala shodné důvody, jako předchozí, nebylo třeba provádět pohovor nový, resp. další.
63. Soud vzal rovněž v potaz ustanovení § 32 odst. 9 zákona o azylu, které zní: „Při posuzování žaloby ve věci mezinárodní ochrany soud zohlední i nové důležité skutečnosti, které nastaly po vydání rozhodnutí ministerstva, jedná-li se o takové skutečnosti, které se vztahují k možnému pronásledování nebo k hrozbě vážné újmy; v tomto rozsahu není soud vázán žalobními body. Mají-li skutečnosti podle věty první vliv na rozhodnutí správního orgánu ve věci samé, soud napadené rozhodnutí zruší a věc vrátí k dalšímu řízení žalovanému.“ Po posouzení všech skutečností shora uvedených však nedospěl k závěru, že by v případě žalobce existovaly nové důležité skutečnosti, které by nastaly po vydání rozhodnutí žalovaného a které by se vztahovaly k možnému pronásledování nebo k hrozbě vážné újmy, jak bylo vypořádáno již výše.

64. S ohledem na shora uvedené proto nezbyvá městskému soudu než uzavřít, že žalovaný se s opakovanou žádostí žalobce o udělení mezinárodní ochrany řádně vypořádal, dostatečně odůvodnil, proč ji meritorně nepřezkoumal, a postupoval v souladu s právními předpisy, když ji shledal nepřípustnou podle ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu ve spojení s ustanovením § 11a odst. 1 zákona o azylu, pročez řízení o ní zastavil podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

65. Jelikož soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, žalobu podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
66. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce úspěch ve věci neměl a žalovanému žádné náklady řízení nad rámce jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 8. dubna 2026

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.